

В многобройни десетилетия, богатите градове и крепости на Долна земя и Тракия бяха живяли само в безпирни борби между българи и гърци, между гърци и латини, между латини и българи, между гърци на Комнен и гърци на Ватаци — без надежда, че някога на това ще се тури край. От ръце в ръце минаваха богатите земи, населени с българи, укрепини с гръцки и латински калета. Едни сриваха и опожаряваха хубавите яки крепости и градове, други почваха да ги градят отново, за да бъдат отново сринати и пак после издигнати, а населението поробено, посечено, отвлечено от родни поля и планини. До кога?

Уморени бяха. Стига кръв и бран! Стига размирия!

Младият български самодържец бе за тях изгряващо слънце, след мрака на толкова години без покой. Защото в неговите земи цареше благополучието и правдата. Там управляваше мъдростта и з коните се почитаха. В яко укрепени градове, сред запазени от произволи друмища, по мирни плодни поля, народът живееше дни на цъфтеж и сполука, търговци разнасяха стоки от всички страни, орачът с песен повеше благодатната земя.

Далеч, по целия свят се бе пръснала малвата за чудния български цар, за неговото любомъдрие, за дълбокото му ~~християнско~~ благочестие, за кроткото му сърце, за строгата му и справедлива ръка. А сега, към тях се прибавяше и славата за несравнимата му бранна мощ.

Свършен мъж. Свършен човек. Пример и огледало за всички ~~земни~~ ~~инясе~~. Богоизбранник. Обсипан със всички милости на провидението. Дарен с всичко, което може да се пожелае: красота, младост, сила, сполука.

И всеки отиваше при него, притеглян неудържимо от свършения образец, който Бог бе сътворил, отиваше препълнен с любов и доверие. Затова народите от Ду^лкло до Тесалия, от Константиновград до Кумания, от драч до Света гора, му даваха доброволно власт да направлява съдбините им.

Българите бяха най-многобройни в тия земи. И българският цар бе